

החומר האפל

מבני פיגומים כמכונות קדמוניות עתידניות. תמיר שר מצלם // גליה יהב

*****

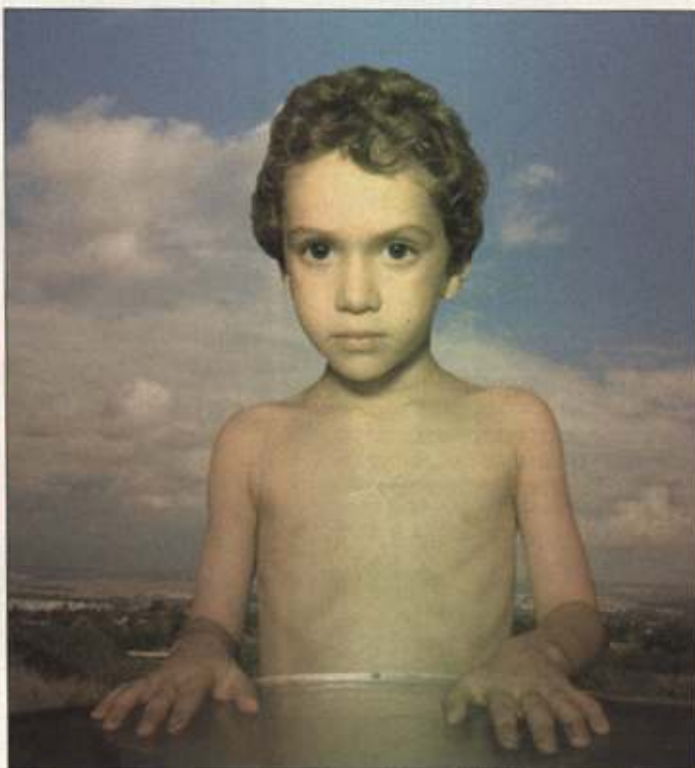
סדרת הצילומים החדשה בתערוכה "גלויות ממאדים" של תמיר שר מהפנטת. יש בה איכויות פוטושופיות גדולות מהחיים, וזרחות, בוהקות, אפלות. הכל מוגזם, קורן באופן רדיואקטיבי.

ההפרזה ההיפריאליסטית היא שם המשחק - שר מקרין עלינו פנטזיה חצי רומנטית וחצי אכזרית על אודות פני הדברים. והצילומים כולם באמת עוסקים אך ורק בפני הדברים, במשטחיות חלקקה ומרתיעה, באפידרמיס הצילום הבלתי ניתן לחרידה.

בבסיסה, זוהי תערוכה של נופים עירוניים ודיקנאות ילדים. הדברים עצמם אינם מוזרים או נדירים במקומותינו; בתים מסים ליפול וצריפים - יש. שלוליות ועזובה מלאת עפר - יש. שדות קוצים וחרולים. ילדים תמימים מישירים מבט (אצל פסי גירש, טל שוחט ומיכל חלבין, למשל). נגות רעפים, דוודים ואנטנות. חומות אבן. אלא שהייחודי אצל שר, העובר כחוש השני בכל הצילומים, הוא סוג של הפרזה. מתיחה והקצנה שהוא מבצע בצילום.

שר מרוגז את האובייקטים המצולמים באמצעות הגזמות צבעוניות, אך כאלה ההופכות אותם לאפלים, למזרי אימה, לחורשי סוד, למנוכרים ולמאיימים. הם מגיחים כמו מחץ לאטמוספירה, מתגלים כהולוגרמה, חזיתיים באופן נורא. כל מבנה ציבור נראה אצלו כמו מעבדת חיידים שבה עושים ניסויים בבני אדם. כל מבנה שיכונים סטנדרטי נראה כסירה טרנסילבנית שנבנתה על עננים. מבני פיגומים עשויים קרש נראים כמעין מכונות קדמוניות עתידניות. הכל שותק. הכל מקבל צביון תמוהני.

את האפקט משיג שר בעיקר באמצעות צביעת השמים. הרקע של האובייקטים, המחולק לשני סוגים: מאחורי המבנים, שרובם מצולמים מזווית נמוכה, כאשר רק קצותיהם וגגותיהם מגיחים מאחורי חומה של אבן, מתנשאים שמים שחורים כגון שאינו טבעי, אטום לחלוטין. בהנגדה לרקע שחור זה הבתים מתקבלים כבהירים וזוהרים מדי, שטוחים. זה כמעט דומה לעצים המוארים מלמטה בבני אירועים למיניהם, ההופכים את עץ התפוזן הסיני למעין מפלצת דקורטיבית.

חיים על המאדים. צילום של תמיר שר

גליה ממאדים. צילום של תמיר שר

ביקורת 72
מחייאונים 73
גלריות 73
חללי תצוגה, ברתבי הארץ, אירועים 74

אמנות

הסוג השני של הרקע הוא בצילומי הילדים. מאחוריהם שמי תכלת וענני נוצה רכים, המזכירים טפט, דגם טקסטיל או רקע סכריני של צלמי סטודיו. הילדים - בהירים, צהורים ותכולי עיניים, זכי מבט ותפוחי שפתיים - פשוט מפחדים (ויסלחו לי הוריהם האוהבים).

שר הגדיל את ראשיהם, ובייחוד את אישניהם, והפך אותם למוטציות.

"מאדים" - שם קוד לכל

מה ששונה, הונדס וכמו

הורעל עד ששוב אינו

עצמו. הכל הופך

לתפאורה בטרט אימה או

בקליפ גותי. יש בצילומים

לוק מד"בי מצמרר

הם מזכירים כרובים רנסנסיים זכים, אבל נראים סוטים נורא. עיבוד הפוטושופ גורם להם להיראות כמוטציות, כעב"מים מזן מפתה, כשיבוטים.

"מאדים" הופך לשם קוד לכל מה ששונה, הונדס וכמו הורעל עד כדי כך ששוב אינו עצמו. הכל הופך לתפאורה בטרט אימה או בקליפ גותי במיוחד.

יש בצילומים איוה לוק מד"בי מצמרר. אפקט המארימיות ששר יוצר לכל מצולמיו חושף את מבט האלכסון שהוא מפנה אל הדברים. לא ברור אם מדובר ביצירת מבט משגיב, מייפה, חומל ורומנטי או דווקא בקעקוע מן היסוד של הבית.

מצד אחד הצילום שלו מזכיר צילומים הומניסטיים על יפי העליבות, האסתטיקה של הפגום, נשגבותם של הסריוויאלי, העני, המולוכלך, הפרום, המקולקל, הרפוק וזרוק. כמותם, גם אצל שר מתקיימת מתיחת מראה העין עד קצותיו, עד שברור שהעניין אינו באובייקט המצולם, בנסיבותיו.

מצד שני, אין אצלו הומניזם מייפה אנושיות, אין משפחת האדם. להפך, שר אינו מעוניין בריאליזם צילומי קשוח, המיישיר מבט אל המציאות ויכול לה. הצילום שלו טוען מראש שאינו יכול לה. הוא אינו מתפתה להתפעם מה"מזוריות" ולגלוש לפואטיקה סוריאליסטית.

הוא מצנן את הצילומים לדרגת ההקפאה, משאירם במלאכותיות תנוטה, זרה, לא מתקשרת. הוא מצליח להוכיח שלא ברור אם יש חיים על המאדים.

התערוכה "גלויות ממאדים" של תמיר שר מוצגת בגלריה גליאון עד 13.1